

— Ами сега дѣ отиде той?

— Дрехыгѣ му сѣ тука сирѣчь; ама за право незнаѣмъ той кѣдѣ отиде.

— Мене ми ся чини да го познавамъ азъ този лордъ! каза съгледачѣтъ който си млчеше до сега.

— Че кой го не познаваше него? тука пдяхъ толкозы хора за да го видятъ. Той е единъ човѣкъ толкозь синсходителенъ щото влѣзваше и сядаше та пиеше въ най-долнигѣ кафенета. Въобразѣте си че единъ отъ най-добрыгѣ му пріятеля е на срещнигѣтѣ ни механджія, кырѣ Ганна. Всякой часъ и минута Ганна идеше та ся виждаше съ него.

— Браво! това показва че лордѣтъ былъ човѣкъ както трѣба.

— Разумѣва ся! А освѣнъ туй, да видяхте какво простодушіе имаше този човѣкъ. Механджіята Ганна пдлше па ся растегнеше на дълго и широко на каналетата и приказваше си съ лорда, като да му бѣше братъ. Лордѣтъ бѣше лудъ за ловъ, и много искаше да иде да лови дивы свини. Ганна всякога умножаваше любопытството му съ описваніето на Анадолскыгѣтѣ лѣсове и много пѣтя ся канеше да иде тамъ на насрѣщныгѣтѣ страны на Анадолъ на ловъ и да ги види.

Съгледачѣтъ ся усмихнахъ само лукаво и ограничихъ ся да кажѣтъ на дрънкалото слугѣ:

— Ще имамы врѣме и другъ пѣтъ да ся разговоримъ за лорда и за друго, сега приготви леглата ни, защото ще ся завърнемъ рано да си легнемъ.

И излѣзохъ. А упѣтихъ ся къмъ механѣтъ на Ганна.

Тази механа състоеше отъ единъ залъ на земѣтъ и отгорѣ една стаѣ на равно голѣма съ долигѣтъ залъ. Долянта зала бѣше механата, а отгорнята стаѣ служаше като стаѣ за спаніе на Ганна.

Този човѣкъ бѣше твърдѣ популяренъ. Лицето му бѣ-